

“Sous le ciel de Paris”

Els joves, la llei d'asil i l'islamisme radical a França

PER JOAN DE SAGARRA

PÀGINA 15

Carbó, per a totes les edats

L'autor de 'La colla dels 10' publica una història de la crisi

PÀGINA 4

El retratista d'ànimes

Londres exposa el Goya més històric

PÀGINA 16

Amor i mort a Síria

Una perspectiva humana i cultural de la tragèdia, pel gran historiador germano-iranianà Navid Kermani

PÀGINES 24 A 31

'El director de pista'

ORIOLO JOLONCH

Oriol Joloch

Fotografia surrealista

NOÈLIA HERNÁNDEZ

En una exploració constant de l'oníric, el fotògraf Barceloní Oriol Joloch crea escenes impossibles que revelen estats màgics de l'inconscient. Gràcies a les actuals tècniques de manipulació de la imatge, Joloch explora les possibilitats de la fotografia surrealista continuant el camí iniciat a començaments del segle XX per artistes com Man Ray, Christian Schad o Moholy-Nagy, amb un resultat estètic que atansa el seu treball a la de grans noms de la fotografia contemporània com Jerry Uelsmann, Teun Hocks o Chema Madoz.

Encara que les obres de Joloch no estan polititzades, tampoc no estan mancades d'una mirada crítica a la societat. La sèrie *Anecdolari del s. XXI*, per exemple, reflecteix algunes preocupacions universals de l'ésser humà com la solitud, els dubtes davant el futur o la seva (no) relació amb la naturalesa. Temes actuals que l'artista presenta amb una estètica vintage que subratlla el caràcter oníric i atemporal de les obres. Els seus treballs més recents li han valgut l'últim premi Fundació Vila Casas de Fotografia Contemporània, la qual cosa suposa un nou re-

coneixement a la seva carrera.

Realitats inventades recull una trentena de fotografies que ens conviden a la imaginació, amb quotidianitats alternatives a la realitat convencional, "però reals d'una manera o una altra". En una mena d'escriptura automàtica, l'artista combina fragments de fotos que té emmagatzemades al seu arxiu personal, en muntatges narratius que són una picada d'ull a la raó. Alguns suposen una endevinalla que permet interpretacions diverses; contraposen elements xocants aparentment al costat de símbols com el forrellat, la clau o el bosc, que adopten nous significats a cada obra. Indirectament, la mostra planteja també quins són els límits de la fotografia (o del cinema, la música, etcètera) com a llenguatge artístic en plena era digital, quan es fusiona amb la tecnologia. Una combinació interessantíssima que no ha fet més que començar a mostrar algunes de les seves possibilitats. |

Oriol Joloch. *Realitats inventades*

CAN FRAMIS. FUNDACIÓ VILA CASAS. BARCELONA.
WWW.FUNDACIOVILACASAS.COM
FINS AL 20 DE DESEMBRE

al fons a la dreta

Memòria

No ens sabem els noms de les víctimes de l'atemptat de fa dues setmanes a París. Hem vist les fotos de l'horror, els esquinçalls de vídeo dels que van fugir per la porta posterior del Bataclan; hem reconstruït l'itinerari i els llargs instants del crim, des de la sorpresa fins al terror; hem verificat que cap dels nostres coneguts no tingués amics ni parents entre les víctimes; hem rigut amb el vídeo de John Oliver i plorat amb la *Marsellesa* del Metropolitan. Però no ens sabem els noms. Té cap importància?

Doncs sí que importa: un dels primers indicis de civilització és l'honra als morts. Mnemòsine, la Memòria, és la mare de les Muses i àvia, per tant, de totes les arts. Totes. Serà que aquests dies estic immers en la lectura de la preciosa traducció de la *Odíssea* que Joan F. Mira va fer per a Proa, i que m'ajudo amb la relectura d'alguns llibres de l'hel·lenista francès Jean-Pierre Vernant, però aquest acte sense sentit ha estat com un cant rebotant en el corrent d'aquestes lectures.

Hi ha un aspecte heroic de l'Art i el record: la *Iliada* és un monument a la còlera d'Aquil·les, l'heroi que mor en l'espèndor de la seva joventut perquè el sobrevisqui la seva glòria. *L'Odíssea* és la rèplica: l'heroi no defuig el combat però vol viure per tornar, i aquesta perseverança és la seva heroïcitat (ja que rebutja la immortalitat que li ofereix Calipso) i la que li confereix una fama potser més gran que la d'Aquil·les. Ulisses és un heroi perquè accepta envellir, viure: teixir, com Penèlope, aquesta tela que la nit ineluctable desfarà.

S'ha insistit molt en la joventut de les víctimes, subratllant que el més atroç d'aquest atemptat és precisament haver-los impedit envellir, dur a terme tants petits actes quotidians que fan heroica qualsevol vida. També eren joves els assassins, uns altres joves, que van acceptar una mort que van creure heroica, truncant les seves vides, i d'altres, destinades a ser viscudes.

Cap monòlit no els tornarà aquesta possibilitat. En el cant XI Ulisses davalla a l'Hades, es troba l'ombra del gran Aquil·les, rei de les ombres, i intenta animar-lo amb la evocació de la seva glòria pòstuma en boca de tots els aedes. La resposta de l'heroi és que preferiria viure com un porquer a regnar sobre ombres en aquesta penombra de murmuris.

Un record sense noms, sense glòria, és el que proposo: el fet de portar-lo amb nosaltres, el fet de compartir-lo, de narrar-lo, d'il·lustrar-lo, és també l'ofici de l'artista: teixir un relat que expliqui que cap monòlit, aquí o en el més-enllà, no val una vida. Fins que arribi el moment en què cap jove no es deixi entabanar per cap posteritat.

[HTTPS://WWW.YOUTUBE.COM/WATCH?V=GLXH9ZGP7KC](https://www.youtube.com/watch?v=GLXH9ZGP7KC)

PERICO PASTOR

